

Gudstjänst i Abrahamsbergskyrkan söndagen den 24 februari 2013

Andra söndagen i fastan – *Den kämpande tron.*

Epistel: Första Korinthierbrevet 10:12-13.

Evangelium: Lukasevangeliet 7:36-8:3.

Predikant: Bertil Högström.

Psaltarsalm: Psaltaren 130.

I dagens text möter vi en man som bjudit in Jesus till en måltid. Han heter Simon och är farisé. Att döma av samtalet mellan honom och Jesus, tycks han inte ha iakttagit de tre regler för gästfrihet som var rådande i landet på den tiden: Att välkomna en gäst med en kyss, se till att gästen får möjlighet att tvätta sina fötter och att smörja in huvudet med olja.

Vad denna brist på artighet beror på får vi inte veta, men vad som är ännu märkvärdigare är nog att denne farisé inte har bättre koll på vilka som släpps in i hans hus. En kvinna med ett i staden allmänt känt dåligt rykte tillåts vara närvarande under måltiden och till och med röra vid hans gäst. Den här kvinnan, kanske är det Maria från Magdala, blir till ett levande exempel på hurudan Jesus är och vad han menar med sin liknelse om de två gäldenärerna som inte kunde betala sin skuld. Hon har äntligen träffat någon som ser henne som människa, inte bara som någon man kan utnyttja eller förakta. Hon får mycket förlåtet och visar också stor kärlek.

Berättelsen om kvinnan som smörjer Jesu fötter finns med små variationer i alla de fyra evangelierna. Varken hos Matteus eller hos Markus nämns Maria från Magdala som den som utför detta, och hos Johannes är det en annan Maria, syster till Marta och Lasaros, som gör det, men alla dessa tre förlägger händelsen till Betania och till tiden strax före den sista påsken.

I Lukas evangelium har berättelsen ingen tydlig knytning till någon tid eller plats, men mannen som Jesus gästar när detta sker heter Simon, precis som hos Matteus och Markus, men han kallas farisé och inget säjs om att han skulle varit spetälsk. I vår text hos Lukas nämns faktiskt Maria, hon från Magdala, men först i de avslutande verserna, som är början på det åttonde kapitlet, och det är inte utsagt att det var hon som smorde honom. Trots det ganska svaga sambandet mellan kvinnan i evangelietexterna och Maria Magdalena hävdar en gammal fr.a. orientalisk kristen tradition att det är hon som är kvinnan med nardusflaskan.

I alla de tre årgångarnas evangelietexter är det kvinnors tro som tas som exempel på den kämpande tron, alltså dagens tema, och det är lätt att hitta många fler exempel på stark och kämpande tro hos både kvinnor och män i nya testamentet, men också i den kristna historien och i våra dagar.

I bibeltexternas exempel på den kämpande tron är det människor som är i desperat behov av hjälp och som i den situationen litar på hjälp från Gud. I påfallande många av exemplen handlar det om svår sjukdom, vilket människor på den tiden inte hade någon möjlighet att ge bot för.

I exemplen från vår egen tid handlar det mer om människor som drabbas av våld eller orättvisor eller som tar ställning för andra som drabbats av detta, och som i sin nöd vänder sig till Gud. Jag tänker på Dietrich Bonhoeffer under nazisttiden i Tyskland, Martin Luther King och Rosa Parks under kampen mot rasismen i USA eller Nelson Mandela och Desmond Tutu under kampen mot apartheid i Sydafrika, men naturligtvis är det här inte något som är förbehållet de stora ledargestalterna, utan som finns som en möjlighet för oss var och en. Vi

måste inte tänka oss att Guds hjälp bara gäller de stora ödesfrågorna utan faktiskt gäller oss själva i den situation där vi befinner oss.

Svaret från Gud på våra böner innebär kanske att vi möter en människa som sett oss och visat oss en väg ut i ljuset.

Svaret från Gud på våra böner kanske innebär att vi ser vad vi själva kan göra för någon nära oss. Det kanske frigör krafter inom oss, som vi inte visste att vi hade.

Människor som har en kämpande tro ber om hjälp ifrån Gud, och kampen är en kamp med sig själv om att inte ge upp hoppet även om bönesvaret dröjer.

Jag håller just nu på att förbereda mig för en resa till Israel och Palestina. Vi är en grupp härifrån Abra, som tillsammans med vänner från några andra församlingar reser dit för att under de första tio dagarna i april möta och förhoppningsvis samtala med många människor, se några av platserna vi läst och hört så mycket om och försöka få en fördjupad förståelse av situationen därborta. I förberedelsen för resan ingår att man läser en del av den enorma mängd information som finns om det här området och den konflikt som råder där sedan tusentals år. Det som har slagit mig vid denna läsning är hur mycket av kämpande tro som man då får ta del av. De människor som i varje medmänniska ser en syster eller bror och av hjärtat önskar att leva i fred, ger inte upp trots att de, gång på gång, generation efter generation tvingas se sina förhoppningar grusas och våldet segra. De människorna finns både ibland judar, kristna och muslimer, men de är i minoritet – än så länge. Men att det överhuvudtaget finns ett levande hopp om fred och försoning är fantastiskt efter allt som har hänt. Det ska bli oerhört spännande att få möta några av dem!

Jesus Kristus föddes och levde, dog och uppstod i det här landet. Konflikten om herraväldet över området var inte akut under den tiden eftersom de romerska ockupanterna härskade oinskränkt, men visst levde drömmen om ett eget rike även då. Jesus avvisade alla tankar på att han skulle leda den frihetskampen. ”Mitt rike är inte av denna världen”, sa han.

Idag finns ett fritt Israel, men den statens gränser är omstridda och man ockuperar i strid med internationell lag stora områden som de palestinska grannarna bebott i många generationer, ja i århundraden. Det finns idag ingen fri palestinsk stat, det är än så länge mest en dröm.

I staterna som är grannar till Israel finns många som vill utplåna den israeliska staten och hatet och rädslan odlas av grupper på båda sidor. Och ändå lever också hoppet inom små grupper på båda sidor om gränsen om att man en gång ska kunna leva i fred med varandra. Vad är det som krävs för att detta ska bli möjligt? Egentligen tror jag att svaret på den frågan ligger i Jesu avvisande svar till dem som undrade om han var den som skulle leda kampen för befrielse från de romerska ockupanterna. Guds rike är inom oss, och där måste det börja spira. Fred bygges vi inifrån oss själva, sa förre ärkebiskopen K G Hammar, när han gästade vår kyrka härförleden. Först när vi kan se var och en som vi möter som en syster eller bror, kan vi nå en väg till fred med varandra.

Så är befrielsen inte en befrielse från yttre förtryck i första hand, utan en befrielse av vårt inre, en befrielse från vår rädsla och själviskhet. Tron på att detta är vår enda möjlighet är det som är den kämpande tron. Låt oss be om den tron!

AMEN!

